

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2005, č. j. 9 Az 235/2003 – 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2003, č. j. OAM-3416/VL-16-P22-2002, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Polici České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v platném znění.

Ve včas podané žalobě vytýkal žalobce správnímu orgánu nezákonnost rozhodnutí způsobenou tím, že si nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád) a v důsledku toho nesprávně právně posoudil jeho žádost o azyl. Dále žalovanému vytýká, že důkazy, které si opatřil pro své rozhodnutí, nebyly úplné, a tím došlo opět k porušení § 31 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán nemohl náležitě na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval, zodpovědět. Tím porušil ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu. Žalobce navrhoval, aby nezákonné rozhodnutí žalovaného soud zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

Rozsudkem ze dne 15. 4. 2005, č. j. 9 Az 235/2003 – 49, Městský soud v Praze žalobu zamítl a současně vyslovil, že účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení. Ztotožnil se zcela s právním názorem žalovaného správního orgánu, že důvody žalobcovy žádosti o udělení azylu (snaha vydělat si v České republice finanční prostředky na úhradu dluhu) nelze v žádném případě podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu, taxativně vymezených v ustanovení § 12 zákona o azylu; stejně tak neshledal, že by u stěžovatele byly

splněny podmínky pro udělení azylu z důvodu uvedeného v § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny). Dospěl též k závěru, že žalovaný správně uvážil též o nemožnosti udělení azylu humanitárního ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť skutečnosti, které vyšly ve správním řízení najevo, nelze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by bylo možno tento typ azylu žadateli udělit. Jako zákonný shledal Městský soud v Praze též závěr žalovaného, že se na žalobce nevztahuje žádná z překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalobu proto neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. (soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel osobně dne 9. 6. 2005 u Městského soudu v Praze kasační stížnost, v níž vytýkal uvedenému soudu, že kauzu posoudil v rozporu s platným právním řádem. Současně shledával vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu – dovolával se kasačních důvodů specifikovaných v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Žádal soud o ustanovení právního zástupce a tlumočnicka pro řízení o kasační stížnosti a navrhoval též, aby soud přiznal jeho kasační stížnost odkladný účinek. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti s předkládací zprávou, v níž upozornil, že kasační stížnost není podána včas, neboť stěžovateli bylo rozhodnutí doručeno dne 13. 5. 2005 (marným uplynutím úložní lhůty) a kasační stížnost byla podána až 9. 6. 2005. Vzhledem k opožděnosti podané kasační stížnosti již uvedený soud nepokládal za potřebné rozhodovat o návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce, či odstraňovat vady kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se s právním názorem Městského soudu v Praze o opožděnosti kasační stížnosti, jakož i o nadbytečnosti rozhodování o návrhu na ustanovení zástupce, či potřebě odstraňování vad kasační stížnosti, ztotožňuje.

Z obsahu spisu vyplývá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze obsahuje řádné poučení o možnosti podání kasační stížnosti za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s. ř. s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku s tím, že kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze a rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel byl rovněž poučen, že v řízení o kasační stížnosti musí být zastoupen advokátem, což neplatí jen tehdy, má-li on sám, popř. jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Rozsudek byl stěžovateli doručován na adresu jeho tehdejšího pobytu, tj. P. B. – J., B. p. B. Podle záznamu doručující pošty na doručence od obálky, v níž byl rozsudek doručován, byla obálka s písemností uložena na žádost stěžovatele bez předchozího pokusu o doručení dne 3. 5. 2005 na poště, což bylo v místě pobytu stěžovateli téhož dne oznámeno s tím, že zásilka bude takto uložena na poště do (18. 5. 2005). Jelikož si stěžovatel zásilku nevyzvedl, bylo mu v místě pobytu zanecháno druhé oznámení dne 13. 5. 2005. Ani po této výzvě si stěžovatel zásilku nevyzvedl, a proto byla tato vrácena Městskému soudu v Praze poštou dne 19. 5. 2005 (na uvedený soud byla doručena zpět dne 20. 5. 2005).

Z obsahu spisu dále vyplývá, že dne 1. 6. 2005 se stěžovatel dostavil k Městskému soudu v Praze, kde mu byl předán napadený rozsudek ze dne 15. 4. 2005, opatřený doložkou právní moci s datem 13. 5. 2005. Jak již bylo výše uvedeno, podal stěžovatel kasační stížnost u uvedeného soudu dne 9. 6. 2005.

Z výpisu evidence pobytu odboru azylové a migrační politiky žalovaného ze dne 26. 9. 2005 vyplynulo, že v P. B. – J. se stěžovatel naposledy zdržoval v době od 7. 3. 2005 do 6. 6. 2005. Podle zprávy Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, oddělení cizinecké policie v Praze 3, ze dne 5. 9. 2005 je v současné době stěžovatel hlášen na adrese P. 4, U D. 18, u Z. G.

Při doručování písemností, v souladu s § 42 odst. 5 s. ř. s., v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 2 a 3 a § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), platí, že pošta uloží písemnost (v daném případě určenou do vlastních rukou adresáta) na žádost adresáta bez předchozího pokusu o její doručení na poštu, přičemž o této skutečnosti zanechá stěžovateli v místě jeho bydliště oznámení s výzvou, aby si ve stanovené lhůtě písemnost vyzvedl ve lhůtě ve výzvě uvedené. Podle zmíněných ustanovení platí, že nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10-ti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. V souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty podle ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s., nejbližší následující pracovní den.

Protože napadený rozsudek byl na poštu uložen dne 3. 5. 2005, byl posledním dnem úložní lhůty v souladu s ustanovením § 46 odst. 4 o. s. ř. desátý den od uložení, jímž je pátek dne 13. 5. 2005. Dnem následujícím po tomto datu počala stěžovateli běžet dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti. V souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. skončila tato lhůta v pátek dne 27. 5. 2005. Tento den se totiž svým označením – pátek – shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, tj. pátek 13. 5. 2005. Nejpozději dne 27. 5. 2005 mohl tedy stěžovatel podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla u Městského soudu v Praze podána dne 9. 6. 2005 (osobně), nezbyvá než konstatovat, že lhůta pro podání předmětné kasační stížnosti byla stěžovatelem zmeškána a Nejvyšší správní soud ji jako takovou musel podle § 46 odst. 1 písm. b) a § 120 s. ř. s. odmítnout. Na této situaci nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že stěžovatel se dne 1. 6. 2005 dostavil do kanceláře Krajského soudu v Brně, kde mu byl vydán stejnopis napadeného rozsudku opatřený doložkou právní moci. I v takovém případě platí totiž zákonná fikce doručení písemnosti, z níž je třeba při posuzování otázky včasnosti kasační stížnosti vycházet.

Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za situace, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již zabývat nemohl a také se jím nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu